

Sygn. akt III AUa 308/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SA Alicja Podlewska SO del. Joanna Siupka-Mróż (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 r. w Gdańsku

sprawy J. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt IV U 2002/14

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Grażyna Czyżak SSO del. Joanna Siupka-Mróż

Sygn. Akt III AUa 308/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., działając na podstawie przepisów art. 12, 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), odmówił J. G. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. ZUS wskazał, że J. G. (1) nie udowodnił, iż w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku, tj. od dnia 30 września 2003r. do dnia 29 września 2013r., wystąpił po stronie wnioskodawcy jakikolwiek okres składkowy bądź nieskładkowy. Organ rentowy podał nadto, że niezdolność wnioskodawcy do pracy nie powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym, ani w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony J. G. (1), który zażądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczony zakwestionował prawidłowość ustaleń

poczynionych przez komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wnioskodawca stwierdził, że decyzja organu rentowego, podjęta na skutek niewłaściwie dokonanych ustaleń faktycznych, nie jest adekwatna do stanu jego zdrowia.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Toruniu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy J. G. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 8 maja 2014 roku na stałe, zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz wnioskodawcy J. G. (1) kwotę 60,00 złotych wraz z 23% VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu i nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd ten ustalił i zważył, co następuje ;

J. G. (1) urodził się w dniu (...) Wnioskodawca jest z zawodu technikiem mechanikiem, przy czym pracował on m.in. jako monter samochodowy, ślusarz.

W związku ze złożeniem przez J. G. (1) wniosku z dnia 3 października 2002r. o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w dniu 9 stycznia 2003r. wydał decyzję odmawiającą przyznania żądanego świadczenia, rozstrzygnięcie swe opierając na przepisie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.

W dniu 30 września 2013r. J. G. (1) ponownie złożył wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, przy czym, decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 31 października 2013r., odmówiono mu prawa do renty, powołując po raz wtóry podaną wyżej podstawę prawną i opierając się na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS z dnia 16 października 2013r., z którego wynikało, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy, przy czym owa niezdolność powstać miała w dniu 30 września 2001 r. J. G. (1) odwołał się od powyższej decyzji. Sąd Okręgowy w Toruniu, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie pod sygnaturą IV U 1971/13, uznał pismo złożone przez wnioskodawcę za wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wymienionego wyżej orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, co skutkowało wydaniem w dniu 28 sierpnia 2014r. postanowienia uchylającego zaskarżoną decyzję i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. oraz umarzającego postępowanie. Komisja lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 22 października 2014r., uznała J. G. (1) za częściowo niezdolnego do pracy, wskazując jednocześnie, że nie da się ustalić daty początkowej owej niezdolności. W ocenie biegłych powołanych przez Sąd stan psychiczny wnioskodawcy, w szczególności stwierdzone u niego organiczne zaburzenia osobowości i rozpoczynający się proces otępienny, powodują, że jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy, przy czym owa niezdolność ma charakter trwały i istnieje od 30 września 2001 r., tj. od dnia, gdy wnioskodawca został przyjęty do szpitala po urazie głowy. Biegli zaznaczyli przy tym, że nie zgadzają się z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 16 października 2013r., jak również z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 22 października 2014r. Biegli zaznaczyli, że u wnioskodawcy występują istotne wskaźniki organiczności w obrębie centralnego układu nerwowego, zaś jego stan psychiczny, przy uwzględnieniu m.in. posiadanego poziomu wykształcenia oraz wyników przeprowadzonych badań, świadczy o początkach występowania u J. G. zaburzeń otępiennych. Zgodnie z treścią informacji pochodzącej z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dzień 8 maja 2014r., za udowodnione przez wnioskodawcę okresy składkowe i nieskładkowe uznano czas 25 lat i 5 dni (faktycznie same okresy składkowe – k. 90). Zmiana wymiaru wskazanego wyżej okresu składkowego nastąpiła w związku z doliczeniem na rzecz wnioskodawcy okresu składkowego od dnia 3 kwietnia 2014r. do dnia 7 maja 2014r.

Sąd podzielił wnioski biegłych sądowych zaprezentowane w opinii z dnia 23 kwietnia 2015r. oraz opinii uzupełniającej z dnia 8 lipca 2015r. Powołani biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonego. Przedmiotowe opinie zostały sporządzone w oparciu o przedłożoną dokumentację lekarską, informacje uzyskane w trakcie wywiadu oraz po przeprowadzeniu badań specjalistycznych. Wnioski opinii zostały przez biegłych fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnione. Z opinii tych wynika, jakie objawy chorobowe uniemożliwiają ubezpieczonemu wykonywanie zatrudnienia zgodnego z poziomem posiadanych kwalifikacji. I tak, biegli stwierdzili, że z powodu organicznych zaburzeń osobowości wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy. Organ rentowy w żaden sposób nie wykazał zasadności swego zarzutu, jakoby ustalenia biegłych wydających opinię w

sprawie pozostawały w sprzeczności ze standardami orzecznictwa lekarskiego. W realiach niniejszej sprawy złożona do akt opinia biegłych sądowych z dnia 23 kwietnia 2015r., w sposób pełny i wyczerpujący udzieliła odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego te dowody, zaś opinia uzupełniająca z dnia 8 lipca 2015r. stanowiła nadto odniesienie do zarzutów i wątpliwości zgłoszonych przez organ rentowy. Biegli w sposób logiczny, spójny i dokładny przedstawili stan zdrowia ubezpieczonego oraz ustosunkowali się do wcześniejszych orzeczeń lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS. Z uwagi na powyższe konstatacje brak było uzasadnienia do ponowienia dowodu z opinii biegłych sądowych w innym składzie.

Sąd dysponując takim szczegółowym, fachowym, w pełni odpowiadającym rygorowi art. 278 k.p.c, materiałem dowodowym nie miał wątpliwości do faktycznego stanu zdrowia ubezpieczonego.

Odwołanie było zasadne. Zaskarżona decyzja była wadliwa, dlatego też należało ją zmienić. Ubezpieczony urodził się w dniu (...) r., zatem wiek 30 lat ukończył z dniem (...) Skoro ubezpieczony nie wykazał łącznie co najmniej 30 lat okresów składkowych zgodnie z treścią art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to musi on posiadać, w myśl przepisu art. 58 ust. 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 5 lat przypadający w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Wniosek o rentę ubezpieczony zgłosił w dniu 30 września 2013 r., przy czym w okresie od 1 października 2003r. do dnia 30 września 2013 r. nie wykazał on 5 - letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Dlatego należało ustalić, czy ubezpieczony spełnił drugą przesłankę, tj. wykazanie okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze co najmniej 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem powstania niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie stan niezdolności do pracy powstał po stronie J. G. w dniu 30 września 2001 r. W związku z powyższym okres ostatniego dziesięciolecia przed dniem powstania tej niezdolności obejmuje przedział czasowy od dnia 1 października 1991 do dnia 30 września 2001r. W okresie tym ubezpieczony wykazał łącznie 5 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresu składkowego, wypełniając tym samym dyspozycję przepisów art. 57 ust. 1 pkt 2 oraz 58 ust. 1 pkt 5 oraz art. 58 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym miejscu należy odnieść się do ostatniego z wprowadzonych przez ustawodawcę kryteriów przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, uregulowanego w przepisie art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odnoszącego się do czasu powstania owej niezdolności do pracy. Uwzględnić należało, że wnioskodawca udowodnił okres składkowy wynoszący 25 lat i 5 dni oraz został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, a zatem, gdy zważyć na brzmienie przepisu ustępu 2 art. 57 wymienionej ustawy, nie było konieczne, by owa niezdolność do pracy wystąpiła w sprecyzowanym przez ustawodawcę czasie, z tego też względu nieistotnym było ustalenie, na które wskazywał organ rentowy, zgodnie z którym ostatni okres ubezpieczenia przed powstaniem niezdolności wnioskodawcy do pracy upłynął z dniem 2 września 1997r.

Z uwagi na powyższe, wobec zaistnienia wszystkich postawionych przez ustawodawcę wymogów, Sąd, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zmienił skarżoną decyzję i przyznał J. G. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

Ustalając datę początkową przyznania J. G. (1) renty, Sąd miał na uwadze treść przepisów art. 100 ust. 1 w zw. z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie ze wspomnianą regulacją świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do nich, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Uwzględniwszy zatem, że ostatni z okresów składkowych wymaganych dla przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, mógł być zaliczony do stażu ubezpieczeniowego J. G. (1), dopiero 7 maja 2014r., wnioskodawca uzyskał uprawnienie do uzyskania świadczenia rentowego poczynając od dnia 8 maja 2014r.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 12 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 nr 461 ze zm.) (punkt 2 wyroku).

Sąd nie stwierdził w przedmiotowej sprawie, by organ rentowy ponosił odpowiedzialność za nieustalenie okoliczności związanej ze spełnieniem przez wnioskodawcę ostatniego, z wymienionych w przepisie art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, kryteriów przyznania J. G. renty z tytułu niezdolności do pracy. Mimo, że ziszczenie się przesłanki, o której mowa w ustępie 2 art. 57 ww. ustawy, tj. realizacja przez wnioskodawcę wymogu w zakresie minimalnego, udowodnionego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 25 lat miało miejsce, co prawda, jeszcze przed wydaniem decyzji z dnia 31 października 2014r., tj. z dniem 7 maja 2014r., ale po wydaniu decyzji w 2013r.

Apelację od tak wydanego wyroku złożył pozwany organ rentowy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zaskarżył powyższe orzeczenie w całości zarzucając mu:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 w zw. z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) poprzez przyjęcie, że wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, co skutkowało przyznaniem mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 8 maja 2014 r. na stałe.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. Wydając wyrok 10.12.2015 r. Sąd Okręgowy oparł się na opiniach biegłych sądowych (internisty, neurologa, psychiatry i psychologa) z 23.04.2015 r. oraz z 8.07.2015 r. (opinia uzupełniająca opinię z 23.04.2015 r.). Biegli sądowi uznali wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy od 30.09.2001 r. na stałe. Tym samym wnioskodawca mógł nabyć prawo do świadczenia rentowego, gdyż jego łączny staż ubezpieczeniowy wynosi 25 lat i 5 dni (art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach ...).

Biegli sądowi uznali wnioskodawcę za osobę całkowicie niezdolną do pracy w związku z organicznymi zaburzeniami osobowości z rozpoczynającym się procesem otepiennym, Zdaniem organu rentowego orzeczenie u wnioskodawcy trwałej całkowitej niezdolności do pracy budzi jednak wątpliwości, skoro z poczynionych przez biegłych ustaleń nie wynikają nasilenia objawów ze strony psychiki, które by takie orzeczenie czyniły zasadnym. Nie wykazano cech ostrej psychopatologii, a wynik badania MMSE=24 (przeprowadzonego przez biegłego psychologa 23.04.2015 r.) przeczy rozpoznaniem przez biegłych procesowi otepiennemu. Zresztą ten sam biegły psycholog, także w opinii z 23.04.2015 r., określił funkcjonalność intelektualną wnioskodawcy jako utrzymaną „w granicach normy”. Pomimo zatem stwierdzonych przez tego biegłego „organicznych zaburzeń osobowości i nastroju”, uznanie wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do pracy jest niezgodne z zasadami orzecznictwa lekarskiego.

W tym stanie rzeczy, zdaniem organu rentowego brak jest podstaw do rozstrzygnięcia sporu w sposób przyjęty przez Sąd I instancji. Dlatego też pozwany podtrzymuje stanowisko zawarte w decyzji z 31.10.2014 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wywody zawarte w apelacji są niezasadne.

Sąd drugiej instancji uznał za prawidłową ocenę zabranego materiału dowodowego, dokonaną przez Sąd Okręgowy i poczynione na tej podstawie ustalenia. Sąd I instancji prawidłowo zgromadził w sprawie materiał dowodowy, dokonując jego wnikliwej i trafnej oceny, nie naruszając przy tym granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i przedstawione tam rozważania prawne, traktując je jako własne, w związku z czym odstępuje od ponownego ich omawiania.

Apelacja pozwanego kwestionująca ustalenia faktyczne i dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego w istocie ma charakter polemiczny, przedstawia i próbuje narzucać własną ocenę dowodów, subiektywną prezentację

faktów, co nie uzasadnia podważenia oceny Sądu I instancji. Okoliczności podnoszone w apelacji nie stanowiły przekonujących dla Sądu II instancji argumentów, które prowadziłyby do konieczności zmiany bądź weryfikacji stanowiska Sądu Okręgowego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia spełnienia przez J. G. (1) kumulatywnie przesłanek ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. 2015.748), w szczególności przesłanki niezdolności do pracy.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne, szczegółowe i wyczerpujące postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej. Ustalenie stopnia niezdolności do pracy wymaga z jednej strony oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu i możliwości jej przywrócenia w drodze leczenia lub rehabilitacji, z drugiej zaś oceny możliwości wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej. Ocena każdego ze wskazanych elementów wymaga wiadomości specjalnych, stąd też zasadniczym dowodem w sprawach o przyznanie prawa do renty jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu, zwłaszcza jeśli - jak w przedmiotowej sprawie - jako sporządzona przez biegłych lekarzy o odpowiedniej dla schorzeń wnioskodawcy wiedzy medycznej i należyście uzasadniona, pozwala na całościową i jednoznaczną ocenę stanu jego zdrowia w kontekście powołanych wyżej przepisów ustawy emerytalno - rentowej.

Sąd Okręgowy celem ustalenia, czy wnioskodawca spełnił przesłankę niezdolności do pracy, dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną ostatecznie uznali, że ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy po przebyłym urazie mózgu powikłanym krwakiem podtwardówkowym. W konsekwencji jego stan psychiczny powoduje, że z powodu organicznych zaburzeń osobowości i rozpoczynającego się procesu otępiennego nie jest zdolny do żadnej pracy w zwykłych warunkach.

Zważyć należy, że opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku.

Sąd nie może bowiem samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności Sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 listopada 2009 r. I UK 138/09, Lex 570122). Nie ma tu możliwości kierowania się zasadami współżycia społecznego.

Wszystkie wydane w sprawie opinie, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, były stanowcze i kategoryczne odnośnie płynących z nich wniosków. Tak w piśmiennictwie jak i w judykaturze wskazuje się, że nie ma dowolności w powoływaniu kolejnych biegłych, a u podstaw takiej decyzji leżeć powinny racjonalne argumenty takie, np. jak niejasność, niezupełność czy sprzeczności występujące w opiniach (por. np. T. Ereciński [w:] Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, tom I, Warszawa 2002, str. 567-568; czy wyroki SN z dnia 24 czerwca 2008 r., I UK 373/07, Lex nr 496398; z dnia 1 września 2009 r., I PK 83/09, Lex nr 550988; z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, Lex nr 537027).

Takich okoliczności podważających opinie wydane przez biegłych w przedmiotowej sprawie pozwany organ rentowy w konsekwencji nie przedstawił, poprzestając jedynie na polemice z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez biegłych w wydanych opiniach. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, gdyż odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszystkich możliwych opinii biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byli tego samego zdania, co strona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4

sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 807; z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPiUS 1998 nr 5, poz. 161; wyrok z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13 poz. 408 oraz wyrok z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 612).

Wniesiona apelacja opiera się w całości na zakwestionowaniu przez stronę odwołującą tej części ustalonego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego sprawy, z którego miałyby – jej zdaniem – wynikać, że J. G. (1) nie jest osobą całkowicie niezdolną do podjęcia zatrudnienia, inaczej niż przyjęto w zaskarżonym wyroku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w apelacji zakwestionował ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy na podstawie wydanych w sprawie opinii biegłych lekarzy specjalistów podkreślając swoje wątpliwości w zakresie ustalenia trwałej całkowitej niezdolności do pracy. Sąd Apelacyjny w tym miejscu za konieczne uznał podnieść, że Sąd I instancji dokonał wnikliwej i wyczerpującej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i jak słusznie zauważył, organ rentowy nie zdołał w trakcie postępowania wykazać iż biegli sądowi wydali opinie niezgodnie z zasadami orzecznictwa. Odnieśli się oni do wszystkich zgłaszanych zarzutów w sposób rzeczowy i logiczny. Odwołujący ujawnia trudności w kontakcie, zaburzenia afektu, obniżenie krytycyzmu, osłabienie funkcji poznawczych – pamięci, koncentracji uwagi, zaburzenia planowania wzrokowo-przestrzennego. Wynik badania MMSE (na granicy przedziału) świadczy o rozpoczynających się zaburzeniach otępiennych czego wyrazem obecnie jest osłabienie funkcji poznawczych oraz cechy charakterologiczne.

Podsumowując, w wyniku kontroli zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny uznał ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez Sąd I instancji za prawidłowe.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Grażyna Czyżak

SSA Alicja Podlewska SSO del. Joanna Siupka-Mróż